

Marně poukazuje dovolatelka k rozhodnutí bývalého správního soudu ve Vídni ze dne 18. září 1905, čís. 8703, jímž byla stížnost těžařstev, kterým výnos ministerstva orby byl doručen, odmítnuta. Dle vlastních údajů dovolatelčiných byla tato stížnost správním soudem ve Vídni odmítnuta proto, že onen výnos ministerstva orby netýká se konkrétního zákazu nebo příkazu a není tedy protizákonným rozhodnutím ve smyslu § 2 zákona ze dne 22. října 1875, čís. 36 ř. zák. z roku 1876 o zřízení správního soudu. Z tohoto rozhodnutí nelze dovozovati, že Vídeňský správní soud sporný výnos ministerstva orby zrušil anebo že vyslovil, že není závazným pro těžařstva, jímž byl doručen. Vídeňský správní soud tímto rozhodnutím jen vyslovil, že zde nebylo předpokladů pro jeho příslušnost ve smyslu § 2 uvedeného zákona. Věcnou stránkou stížnosti se správní soud tedy nezabýval, ani se svého formálního stanoviska zabývat nemohl. Zůstalo tedy přes toto rozhodnutí při skutečnosti, že předchůdkyni žalované společnosti byl doručen onen výnos ministerstva orby.

Nedbala-li žalovaná společnost, jak zjištěno nižšími soudy, zákazu v tomto pro ni závazném výnosu obsaženého a poškodila-li dolováním žalobcův pozemek, dlužno souhlasiti s právním názorem nižších soudů, že žalovaná, která musila počítati s možností, že žalobcův pozemek dolováním bude poškozen, dopustila se hrubé nedbalosti ve smyslu § 1324 obč. zák., neboť nedbala vrchnostenského příkazu a připravila vlastníka povrchu o možnost, by se bránil proti poškození pozemku a po případě se obrátil na báňský úřad, to tím více, když bezpečnost povrchového majetku je předmětem horněpolicejní ochrany a může báňskými úřady býti i vynucena, arci jen do té míry, pokud ohrožením tohoto majetku jsou zároveň dotčeny i zájmy veřejné. Z těchto důvodů nelze souhlasiti s dovolatelčíným názorem, že mezi její hrubou nedbalostí a škodou není příčinné souvislosti. Právní stanovisko, které tu hájí dovolací soud co do uvedeného výnosu ministerstva orby ve Vídni, neodporuje rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 1. října 1927 Rv II 641/26 vydanému v rozeprí těchto stran o zaplacení 30.000 Kč, neboť v této rozeprí dovolací soud nevycházel z předpokladu, že onen ministerský výnos byl zvlášť doručen předchůdkyni žalované společnosti. Byl-li výnos bývalého ministerstva orby ve Vídni pro žalovanou ve smyslu §§ 187 a 220 horního zákona a § 1 písm. c) zákona ze dne 21. července 1871, čís. 77 ř. z. závazným, není potřebí řešiti otázku, zdali onen výnos souhlasí s předpisy horního zákona a zdali ještě platí vzhledem k ustanovení § 364 a) obč. zák. Za tohoto stavu věci není ani potřebí řešiti otázku, zdali žalovaná při dolování dbala všech technických opatrností.

Čís. 7999.

Záznam zástavního práva přetruhuje promlčení přednostního práva převodního poplatku. Pokud napotomní vklad zaznamenaného zástavního práva způsobuje o p ě t n ě přerušeni promlčení.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1928, R I 243/28.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost ode před soud první stolice přihlášenému převodnímu poplatku přednostní pořadí. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a odkázal věc na soud první stolice s příkazem, by po opětném jednání vydal nové usnesení.

Důvody:

Rekursní soud odepřel ve shodě se soudem prvním při rozvrhu nejvyššího podání přihlášenému převodnímu poplatku přednostní pořadí proto, že prý záznam práva zástavního, který pro tento poplatek byl proveden dne 16. června 1924, není takovým prostředkem k jeho vymáhání, by po rozumu čl. III § 14 nařízení ministerstva financí ze dne 3. května 1850, čís. 181 ř. zák. odůvodňoval přetržení promlčení práva přednostního, kterého převodní poplatek podle zákona požívá do tří let počítajíc od té doby, kdy poplatník jej podle platebního příkazu měl zapraviti. Názor ten jest mylný a lze k vyvrácení jeho prostě poukázati na podrobná odůvodnění zdejších rozhodnutí čís. 5314 a 6123 sb. n. s., v němž jest řešena táž otázka. Důvod tento tedy neobstojí, ve věci však vyžaduje zvláštního zřetele okolnost, že tříletá promlčecí lhůta, která ode dne 16. června 1924 jakožto dne provedeného záznamu znovu probíhala, uplynula před udělením příklepu, jež se stalo dne 28. července 1927. Podle výpisu z pozemkové knihy bylo arcíť dne 11. června 1927 pro tento poplatek na vydražených nemovitostech vloženo právo zástavní v pořadí dříve vydobytého záznamu; ježto však tento pozdější vklad nemá se zřetelem na vymáhání poplatku, jak je § 14 uvedeného min. nař. na mysli má, dále sahajícího právního účinku, než dřívější záznam, který podle § 38 odst. C knih. zák. nepotřeboval spravení, bude uvážiti, zda tomuto vkladu lze přiznati právní účinek opětného přerušení promlčení, neboť jen za tohoto předpokladu bylo by lze uznati, že tříletá promlčecí lhůta do příklepu neprošla. Ježto okolnost tato, byť i povahy převážně právní, vyžadovala nezbytně, by o ní při rozvrhovém jednání bylo zvlášť pojednáno (§ 212 ex. ř.), bylo k dovolacímu rekursu zrušiti usnesení nižších soudů a usnésti se, jak uvedeno.

Čís. 8000.

V řízení o povolení exekuce proti cizozemskému státu na základě rozhodnutí mezinárodního smíšeného rozhodčího soudu podle zákona ze dne 28. dubna 1922, čís. 146 sb. z. a n. jest přípustným dovolací rekurs proti srovnalým usnesením nižších soudů.

Rozsah vykonatelnosti rozsudků rozhodčích soudů podle čl. II. (§ 3) zákona ze dne 28. dubna 1922, čís. 146 sb. z. a n. Zákonem tím upravil československý stát exekuci z rozsudků rozhodčích soudů jen proti svým příslušníkům, nikoliv i proti sobě samému. V tuzemsku lze na základě nich povolití exekuci proti cizímu státu pouze na jeho tuzemské nemovitosti, proti cizímu příslušníku pak i na movitosti, pokud jsou v tuzemsku.

(Rozh. ze dne 8. května 1928, R I 305/28.)